

Sygn. akt II Ca 1731/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodnicząca: sędzia Maria Antecka

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2023 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko M. S. (S.)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 15 czerwca 2022 r.

sygn. akt VII C 1188/21

I. oddala apelację,

II. przyznaje na rzecz kuratora pozwanego radcy prawnego K. P. od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wynagrodzenie w kwocie 60 zł netto, czyli po podwyższeniu o należny podatek od towarów i usług 73,80 zł brutto.

Maria Antecka

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. przeciwko M. S. kwotę 882,25 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 759,61 zł za okres od dnia 26 października 2016r. do dnia zapłaty, Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wyrokiem z 15 czerwca 2022 r. (I C 1188/21):

- w punkcie 1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 882,25 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 759,61 zł za okres od dnia 26 października 2016r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że w/w odsetki nie mogą przekroczyć odsetek maksymalnych za opóźnienie,
- punkcie 2. kosztami procesu obciążył pozwanego, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się niniejszego wyroku (punkt 2).

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany reprezentowany przez kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu wnosząc apelację i zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisu art. 6 k.c. w zw. z art. 720 k.p.c. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie w okolicznościach przedmiotowej sprawy i uznanie, że powód wykazał zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia oraz art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. polegającą na sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy ocenie materiału dowodowego przejawiającej się w uznaniu, iż powód przedstawił dowody, w oparciu o które można byłoby stwierdzić, że po pierwsze pozwany zawarł z powodem przedmiotową umowę kredytu, a po drugie nawet gdyby do zawarcia umowy pomiędzy stronami doszło, to że pozwany nie wywiązał się z łączącej go z powodem umowy, tj. nie wykonał ciężących na nim z tego tytułu obowiązków.

Mając na uwadze powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, a ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Nadto domagał się przyznania kuratorowi wynagrodzenia za postępowanie odwoławcze według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku, a nadto zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne oraz prawne poczynione przez Sąd Rejonowy czyniąc je integralną częścią niniejszego uzasadnienia. Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd I instancji prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i na jego podstawie dokonał poprawnych ustaleń faktycznych oraz prawidłowo dokonał oceny prawnej.

W niniejszej sprawie nie ma podstaw do uwzględnienia podniesionego przez apelującego zarzutu w postaci naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy ocenę materiału dowodowego. Należy przy tym zaznaczyć, że skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (tak SN w orz. z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98 nie publ.). Ażeby zatem zasadny był zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. oraz uznanie, że mogło to mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie wystarczy wyłącznie przedstawienie odmiennej interpretacji strony co do dowodów zebranych w sprawie, a koniecznym jest natomiast jednoczesne wykazanie – czego nie uczynił apelujący – iż ocena przyjęta przez Sąd Rejonowy za podstawę rozstrzygnięcia, przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa. Wobec tego, w ocenie Sądu Okręgowego, stwierdzić należy, iż Sąd I instancji nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c., co czyni nieuzasadnionym również powyższy zarzut podniesiony przez żalącego.

W treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy wprost wskazał, że nie uwzględnił wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda – jako jedynej i wyłącznej podstawy do dokonania ustaleń. Rzeczywiście moc dowodowa tego dokumentu – jako pochodzącego jedynie od jednej ze stron procesu – nie była wystarczająca sama w sobie. Natomiast podstawę do dokonania ustaleń stanowił przede wszystkim oryginał umowy kredytowej łączącej strony.

Z dołączonych przez powoda pozostałych dokumentów wynikało, że pozwany zawarł umowę kredytu z powodem, a pozwany nie przedstawił dowodu przeciwnego, jak również nie wykazał, że wywiązał się ze swojego zobowiązania i spłacił zadłużenie wobec powoda. Samo kwestionowanie zatem dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda bez szczegółowego odniesienia się do konkretnych z nich jest niewystarczające aby uznać, że zaskarżone rozstrzygnięcie zostało oparte jedynie o te nieposiadające mocy dowodowej – w ocenie pozwanego, dowody.

Sąd Okręgowy wskazuje nadto jednocześnie, że nie sposób uznać, aby powód nie wykazał zasadności oraz wysokości swojego roszczenia w sytuacji gdy przedstawił oryginał umowy zawartej z pozwanym, której autentyczność nie była przez stronę pozwaną podważana. Samo zaś wskazanie, że pozwany kwestionuje wszelkie dokumenty prywatne przedłożone przez stronę powodową w zakresie ich mocy dowodowej (pismo z 19 maja 2021 roku k.109) jest niewystarczające aby odmówić całkowicie przedłożonym przez powoda dokumentom jakiegokolwiek mocy. Analiza całości przedłożonego przez powoda materiału dowodowego doprowadziła Sąd Rejonowy do prawidłowych wniosków jako spójna całość, uzupełniająca się wzajemnie. Dalej odnosząc się do twierdzeń apelacji podkreślić należy, że to na pozwanym spoczywał obowiązek wykazania, że po zawarciu umowy wywiązał się z jej postanowień, a nie jak twierdzi pozwany, że to powód winien wykazać, że M. S. nie spłacił należności z niej wynikającej.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy uznał apelację za całkowicie niezasadną i na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie I sentencji.

O wynagrodzeniu kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego Sąd orzekł na podstawie § 2 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej.

Maria Antecka